

„Dacă nu pricepem ceva, să zicem mai bine că nu pricepem decât să-i dăm o explicație falsă.”

- Mihai Eminescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VIII

Numărul 393

9 - 15 ianuarie 2019

Poate o curte marțială a politicului; poate doar atunci...

Cezar Adonis
Mihalache

Ăștia sunt politicieni făcuți la apelul șpăgii, lingușelii, ipocriziei, aroganței, trădării și vânzării... Și nu au în buzunarul de la piept un stilou diplomatic de talia unui Talleyrand. Mai de grabă câte un stilet, ținut la îndemână

a fi doar în slujba Poporului român, nu a unei clici de partid ce nu vizează decât interese personale, mărunte față de trădările și vânzările pe care le pun în talerul schimbului.

P r e ș e d i n t e l e României este și comandantul suprem al Armatei. Desigur, numește și nu impune! Numește însă în baza unor propuneri. Și aici este

pira mandatul șefului Statului Major al Armatei Române, poate nu exista o necesitate imediată de renunțare (conform legii, și nu a vreunei cutume). Și totuși, pesediștii cu au plusat pentru că, în ciuda atacurilor cozilor de topor, vuvuzelelor de partid, analiștilor de partid, știau că există și necesitatea legitimă și justificată de a se face această renumire, creată și de preluarea președinției Consiliului UE.

Evident, politicienii nu vor răspunde pentru această nerespectare, ignorare, sfidare și chiar încercare de submina legile și ordinea constituțională, prin transformarea unei cutume într-o forță juridică de numire aflată la dispoziția lor. Rămâne doar un prezumtiv caracter penal al acțiunii lor, dar fără prea multă putere de aplicare.

În schimb, la nivelul armatei, felul în care unii generali au preferat să nege legea în favoarea politicului, intrând într-un joc al dezonorării proprii lor uniforme (și nu la nivel de instituție, cum au încercat unii să împingă tăvălugul distructiv, pentru a lovi Armata Română în întregul ei), gradul de insubordonare este clar și punctual. Pe legi și articole.

Suntem într-un război de măcinare declanșat de politicul de la guvernare pentru a-și asigura finanțarea sinecurii de partid și clică pe seama achizițiilor militare viitoare. Iar mesajul închiderii (câtă coincidență, nu?!) a dosarului Eads, este poate îndreptat și spre decidenții militari, ca semnalul siguranței de a fraterniza cu politicul, pentru că decizia finală, juridică, în cazul unor eventuale dosare deschise pe seama următoarelor achiziții militare, se află tot în mâinile guvernării.

Cei dispuși să trădeze, să-și păteze haina militară, să nu uite însă că nimeni le poate garanta, că la momentul sorocului, va mai exista actuala clasă politică de guvernare care să le acopere trădările...

Poate aici ar fi putut plusa toată camarila de vuvuzete a PSD-ului în dovedirea unui presupus abuz al președintelui în luarea deciziei de a semna decretul de prelungire a mandatului actualului șef al Armatei. Pentru că, măcar pentru a nu-și dovedi iar meschinăria voinței de a impune ceea ce s-a trasat de la propriul comandat suprem de partid (și poate și de celulă!), PSD ar fi putut pune sub semnul întrebării această necesitate imediată de renumire. Fie și dacă ex-

Un cuvânt frățesc pentru neofii

Constantin
Alecse

Câte știți dvs. despre o viață de preot trăită într-o viață de om, într-un trup? Poate în preot vedeți doar un om care nu are grija zilei de mâine. Dar oare chiar nu o are? Oare nu suferă el când cel sărac vine să-i ceară ajutorul sau ceva de mâncare și se vede neputincios? Oare nu deseori plângem seara când știm că nu am făcut suficient bine? Când poate de pe ușa bisericii a ieșit un om plângând pentru că nu i-am găsit toate răspunsurile?

necazurile, când mamele își îngroapă fii sfâșiate de durere și-l întreabă „De ce? De ce, părinte, de ce?”

Știți voi cum e să ți se ceară minuni și să nu poți face?

Dar la scaunul de spovadă, ați intrat vreodată? Ați simțit teama neputinței lui și oboseala când omul vine să-și lase păcatele? Știți câtă durere și câte întrebări rămân în inima unui preot după un suflet care se descarcă? Ați transpirat vreodată la amvon predicând? Știți oare emoțiile cu care el deschide ușa și intră în biserică pentru sfânta

pentru a mai „înfiera” un adversar. E drept, se comportă ca pe front! Dar nu pe unul al onoarei, ci pe cel al lipsei de scrupule, al vanităților mărunte, al lipsei de interes național. Iar în tranșee este împinsă țara. Fără putință de a se apăra...

Politicienii nu sunt dară actorii vreunui război măreț pentru națiune. Și nu câștigă vreo luptă când săvârșesc, adesea împlinesc la comandă, câte un scandal monstru. Ci bătălii politice de nivelul unor miuțe... Dar care lasă urme... Iar urmele, din brazdele în care au fost semănate semințele dezbinării, dezagregării vor deveni fracturi de generare a destructurării statului și națiunii din formele lor firești de acum.

Dacă am privi militarăște, întreg scandalul legat de numirea șefului Statului Major al Armatei Române reprezintă o gravă insubordonare. Nu se mai respectă nimic, totul se duce în direcția impunerii, politice, a noului val de decizii și decidenți. Al conturării definitive a unei linii de schimbare instituțională ce se va rostogoli cu un val al întoarcerii spre un regim cenușiu.

Armata a rezistat până acum. Și trebuie să reziste și de acum înainte asaltului politic intern. Nu are nevoie de muniție, de arme, de strategii. Ci de păstrarea liniei de echilibru, de menținere în statusul de

cheia așa-zisului conflict instituțional reclamat (dar voit creat de clasa politică de la guvernare). Numește în baza unor propuneri venite dinspre partidul de guvernare, prin ministrul apărării și premier, dar, pentru a nu exista posibilitatea impunerii politicului, nu numește din lista dorită de partidul de guvernare, ci în baza unei nume avansate doar după ce partidul a fost la consultări.

Or, tocmai aceste consultări au lipsit. Partidul de guvernare nu s-a întâlnit cu președintele înainte de a fi prezentat „propunerea” pentru noul șef al Armatei. A venit și-a încercat să impună o propunere cu valoare de numire obligatorie. Ceea ce anulează tot demersul, situație în care președintele era îndreptățit să ia o decizie (de numire), în cazul de față, prelungirea mandatului actualului șef de stat major.

Poate aici ar fi putut plusa toată camarila de vuvuzete a PSD-ului în dovedirea unui presupus abuz al președintelui în luarea deciziei de a semna decretul de prelungire a mandatului actualului șef al Armatei. Pentru că, măcar pentru a nu-și dovedi iar meschinăria voinței de a impune ceea ce s-a trasat de la propriul comandat suprem de partid (și poate și de celulă!), PSD ar fi putut pune sub semnul întrebării această necesitate imediată de renumire. Fie și dacă ex-

Voi cei „din afara” vedeți doar „ce se vede” și credeți ca nu e nimic dincolo... Nimic mai mult decât evidentul, nimic ascuns, nimic profund... ca și cum preoții nu ar fi ființe ca voi, oameni complecși... cu bune și rele. Când ați întrebat ultima dată un preot: „Cum te simți, părinte?”... Când ați stat lângă un preot pentru el, nu pentru voi și nevoile voastre? Când ați avut răbdarea, interesul să simțiți și nevoile lui?

Ați stat vreodată alături de un preot în noaptea singurătății lui să vedeți cum strânge în mâini Sfânta Cruce sau privește fix icoana pururea Fecioarei Maria...neînțelegând de ce se simte atât de singur cu un Dumnezeu atât de aproape? L-ați privit măcar o clipă în toiu noapții ridicându-se și devorând paginile Ceaslovului sau ale altei cărți de rugăciune sau fugind în biserică sau în capelă căutându-l pe Dumnezeu, căutând ceva, orice ca să nu mai fie singur?

Ați fost vreodată lângă un preot când stătea neputincios și fără cuvinte în fața unui dureri ce i se împărțase? Să fiți lângă el când oamenii își spun

Liturgie temându-se de Dumnezeu pentru nevrednicia cu care se apropie și că vor fi din ce în ce mai puțini oameni prezenți? Știți trăirile lui de la sfânta Jertfă? Pasiunea lui? Iubirea lui? Puterea lui?

Știți voi ce se întâmplă acolo cu adevărat ca apoi să judecați?

Aveți idee cum e să privești un om care îți primește binecuvântarea pe patul de moarte, și care, deși e pe moarte, îți zâmbește cu liniște? Nu înțelege nimeni zâmbetul suferinței lui... în afară de preot.

Așadar, cine e preotul? Cine se încumetă să spună că știe totul despre el?

Cum spuneam, versurile cântecului sunt pentru cei care nu văd „dincolo” de aparențe, pentru cei superficiali. Dar și mai rău, pentru cei care judecă... convinși fiind că au această autoritate. De unde? De unde vă luați legitimitatea judecății? Cine-i fără de păcat? Domnul să ne ierte și să ne binecuvânteze pe toți!”

Mihai Viteazul – întâiul reunificator

Corneliu
Florea

În anii care urcam în Munții Apuseni, la Roșia Montană, venind din Nord, treceam prin Turda și oream la Alba Iulia. Vedeam cum anticul Apulum, medievalul Bălgard, azi Municipiul Alba Iulia, se pregătește pentru Centenarul Marii Uniri Naționale. Atunci, citind mai mult despre Marea Adunare de la Alba Iulia, am început să meditez ce frumos ar fi să fiu și eu de 1 Decembrie 2018 la Alba Iulia și ideea s-a transformat în dorință. Ar fi piosul meu omagiu față de cei ce au înfăptuit a doua reunificare a națiunii căreia îi aparțin. Aș fi unul din zecile de mii de români veniți, din țară și străinătate, la cea mai mare sărbătoare istorică a neamului nostru, prioritar în acest spațiu din vremuri imemorabile. Am sentimentul că aparțin unei națiuni care, de-a lungul încercărilor ei istorice, a rămas statornic unită prin limbă, tradiții, credință și mă însuflă prin identitatea ei unică.

În 2017 am coborât din Munții Apuseni, fusesem împreună cu Latina la Roșia Montană și ne împărtășeam impresiile celor văzute și aveam satisfacția că imensele afișe stridente, dominante ale investitorilor canadieni „Gold Corporation”, agățate pe toți stâlpii și gardurile, dispăruseră iar biroul propagandistic „Gabriel Resources” era închis; proiectul exploatarea bogătelor zăcămintelor aurifere era sistat. Omul de mare cultură, Vlad Alexandrescu, în vremea cât a fost Ministrul Culturii, a întocmit dosarul documentației sitului arheologic de aici, având în centru mina de aur și așezarea romană Alburnus Maior atestată documentar din 131 AD. Dosarul l-a trimis la sediul UNESCO din Paris, solicitând expres trecerea sitului arheologic pe lista Patrimoniului Mondial UNESCO, ceea ce ar fi interzis orice exploatare minieră în zonă. UNESCO a luat în considerație dosarul documentat cu promisiunea de înscriere pe lista Patrimoniului Mondial la prima întrunire a Comitetului Internațional UNESCO. Românii aveau acum speranța că, cel puțin ultima mână de aur din Munții Apuseni le va rămâne lor și nu străinilor. În drum spre casă am oprit o jumătate de zi la Alba Iulia, în Citadela pregătită frumos pentru Centenarul Marii Uniri și eram optimiști că vom fi și noi prezenți la cea mai mare sărbătoare națională.

Anul 2018 a început cu prevestiri rele din partea guvernului pesedist, dezinteresat în fapte de viitorul țării, ci doar de interese personale, de înavuțire prin orice mijloace necinstite. Îi știam, îi detestam dar, pentru noi, toți românii, ce am protestat împotriva dezavantajului contractat cu investitorii canadieni și distrugerea unui sit arheologic unic în lume, bomba guvernului

lui Dragnea-Dăncilă a venit de la Manama – Bahrain unde, în plenul sesiunii Comitetului Patrimoniului Mondial UNESCO, Ștefan Răzvan Rab, un diplomat fără neam și Dumnezeu, a cerut retragerea dosarului de înscrierea Roșiei Montane în Patrimoniul Mondial UNESCO. Stupoare în plenul comitetului, fiind un caz unic în anele UNESCO, unde toate delegațiile fac eforturi ca propunerile lor să fie acceptate în patrimoniul universal, numai guvernul Dragnea-Dăncilă, prin trepădușul lor, cere retragerea dosarului, nu amânarea ci retragerea. De râsul întregii lumii, de uluire și revoltă a celor ce cunosc valoarea mondială a sitului arheologic din România. Un șoc neașteptat urmat de așteptate consecințe defavorabile. Cunosc Roșia Montană, am fost câțiva ani acolo, am coborât în mina romanilor, le-am văzut pietrele funerare, m-am informat și citit, am scris și publicat un eseu documentat și trăind în Canada, îmi dau seama că și acest guvern pesedist face tot posibilul să vândă puținelul aur românesc ce ne-a mai rămas, nu Canadei ce are destul aur, ci interpușilor. Revolta mea, revolta milioanelor de români, a exprimat-o corect și direct Vlad Alexandrescu în parlamentul majoritar pesedist: „Statul, acaparând de o gașcă de ticăloși care nu dau doi bani pe importanța patrimoniului, a trădat mișelește interesele României.”

Anul 2018, de la început, în loc de-a fi un an al celebrării celei mai mari împliniri a românilor de acum o sută de ani, a devenit un an de interminabile scandaluri politice și de manifestări antiromânești, ce au umbrit aura ce trebuia să o poarte acest an, iar ziariștii lefegii minimizează și persiflează evenimentul, sentimentele naționale. Marile proiecte ce se impuneau au fost amânate, abandonate, totul se va reduce la parade, serbări și discursuri plate, după staturile Bruxelles. Mântuială cât Catedrala Mântuiei.

În septembrie a trebuit să mă întorc în Canada. Înainte de pleca am mers, împreună cu Latina, până la mormântul lui Mihai Viteazul de lângă Turda, la locul căruia i se spune în istorie Câmpia Turzii, să aprindem o luminare, să meditam și să ne închinăm. Merită neîncetat recunoștința neamului, fiind Întâiul nostru reunificator. Noi o facem în anul Centenarului Marii Uniri, fiindcă de Întâi Decembrie nu vom fi la Alba Iulia.

Am plecat din Nordul nostru dimineață și ne-am oprit la Turda, în fața unei copii de Milliarium roman, descoperit în urmă cu trei secole, pe drumul romanilor ce lega Potaissa de Napoca. Milliarium era o bornă de drum roman ce se așeza la fiecare zece mii de pași (aproximativ trei kilometri) și pe care era scris numele împăratului

roman, cine a făcut borna și anul. Milliarium de la Turda era din Anno Domini 108, ceea ce este și o atestare documentară a celor două localități: Turda și Clujul, dar ne arată gradul de organizare și randamentul legiunilor romane, sosite de numai doi ani și deja puneau borne drumurilor pe care le construiau. Guvernul Dragnea-Dăncilă nu pus nicio bornă fiindcă nu a făcut nici zece mii de pași de drum național, darămite de autostrăzi, deși aflând și ei că un centenar ar veni de la o sută, în cinstea Centenarului Marii Uniri au zis că vor face o sută de metri de autostradă, deocamdată sunt doar în stadiu de fezabilitate.

Cohorta romană și-a așezat castrul în apropierea unui vicus (așezare, sat) dacic ce se numea Potaissa de la care au preluat numele, castru ce urma să devină municipiu, apoi colonie la venirea Legiunii a V a Macedonica în AD 168. Să se știe că orice legiune romană era urmată de populație romană civilă – cives romani – care intrau imediat în legătură cu autohtonii pentru schimburi necesare vieții. Până la venirea romanilor, dacii foloseau sarea numai pentru ei, romanii au considerat-o mare bogăție și au început să o exploateze și să o exporte în imperiu și astfel colonia a prosperat și a devenit cunoscută. Două forțe au dus la decăderea imperiului: corupția din Roma și tot mai dese atacuri împotriva Imperiului Roman, de la periferie spre Roma. Se vorbește de Retragerea Aureliană din Dacia care, în fapt istoric, a fost o slăbire militară până ce autohtonii și migratorii au reușit să-i izgonească, după care toate castrele, municipiile și coloniile au decăzut, s-au ruinat, mai ales după trecerea hunilor. Dacii s-au retras în vicus-uri împrăștiate, care în timp au început o reorganizare feudală incipientă, ajungând până în secolul X în faza de voivodate. Între secolele XI și XIII, voivodatele cad sub ocupația maghiarilor, care încep o urbanizare de tip feudal în care intră și fosta colonie Potaissa.

Numele de Thorda – Turda – apare, cu certitudine, prima dată în cancelariile maghiarilor la sfârșitul Secolului XII-lea și colonizarea cu secui și sași începe un secol mai târziu. La sfârșitul Secolului al XIII-lea administrația maghiară înființează comitate în Ardeal, unul dintre cele șapte fiind Comitatul Turda cu reședința în Civitas Tordensis. Multe din adunările obștești ale nobililor maghiari, numite apoi diete, s-au ținut la Turda. Tot aici a avut loc, în 1438, Adunarea Generală a nobililor din Ardeal care a ratificat în scris Unio Trium Nationum iar în practică spânzurarea a nouă participanți la Răscoala de la Bobâlna, pe locul care și astăzi se numește Dealul Spânzuraților. Repet, pentru că este ideea mea, de cititor de is-

torie; cu acest Unio Trium Nationum zis și Fraterna Unio, nobilimea alogenă a început monstruoasa subjugare a românilor autohtoni, pe care ungurii au înăsprit-o continuu în Ardeal până în 1918. În acest sens, e de reținut faptul că tot aici la Turda, dieta a decretat libertate confesională cultelor protestante – luteran, calvin și unitarian – iar religia ortodoxă a românilor era doar tolerată, în biserici de lemn ce le era ușor de făcut scrum. Din infatuare, ungurii au numit piața centrală a orașului „Piața Libertății Religioase” nu și pentru toleranței de români ce nu aveau nici măcar un episcop în Ardeal la acea vreme, când deja principatul căzuse sub suzeranitate turcă.

Mihai Viteazul a condus și câștigat bătălia de la Guruslău - 3 august 1601 - împotriva principelui transilvan care venise cu o armată superioară numerică prin cei treisprezece mii de turci și tătari apărători ai intereselor otomane. Domnitorul muntean a eliberat Ardealul de sub turci și l-a unit la Țările Române, e drept numai pentru un moment istoric, dar care rămâne astral pentru neamul românesc. Strălucita lui victorie a fost privită cu admirație de unele capete încoronate dar și cu multă ură invidioasă de generalul Basta în slujba Împăratului Rudolf al 2-lea. Și cu multă luare aminte și grijă de către polonezi ce își dădeau seama că vor pierde controlul asupra Moldovei, de habsburgi ce își vedeau pierderea influenței asupra Transilvaniei, de otomani cărora vitejia lui Mihai le-a adus atâtea pierderi militare și văzând în el o forță puternică prin care vor pierde suzeranitatea asupra Țării Românești. Să adăugăm și ura vădită a nobililor unguri pentru drepturile ce Mihai le-a dat românilor ardeleni și pe care, în Dietă, l-au recunoscut doar ca un vremelnice guvernator imperial. Din toate aceste uri și invidii s-au țesut itele tragicului deznodământ al viteazului nostru reunificator, pe care dușmanii lui în numeau malus dacus.

Plecând de la Guruslău spre Muntenia, și-a așezat tabăra la marginea din jos a Turdei, la câmpie. Tensiunea dintre Mihai Viteazul și Giorgio Basta crescuse din nou din miezul vechilor ostilități, din antipatia unuia față de altul. Generalul italian se temea de malus dacus și împreună cu căpitanii valoni făcuseră planul uciderii lui Mihai. Cronicarii și istoricii, care au dat detalii amănunțite cum a complotat Basta cu valonii și nemții cum să-i înconjoare cortul și să-lucidă mișelește, menționează și faptul că Basta nu ar fi îndrăznit să-lucidă pe Mihai fără consimțământul tacit al împăratului Rudolf al 2-lea.

Duminică 9 august 1601, Mihai, fără apărarea necesară, în fața celor peste trei sute de valoni și nemții, a fost împușcat, străpuns de

lance și decapitat. Trupul gol a fost lăsat în pulbere trei zile și mulți mercenari au luat bucăți din el închipuindu-și că așa vor fi și ei viteji precum Mihai. Rămășițele trupului său le-au îngropat mercenarii sârbi iar capul domnitorului l-a luat paharnicul Turturea și l-a dus la Târgoviște, la Mănăstirea Dealul unde a fost îngropat cu cinstea cuvenită. Pe lespede, îngrijită de Buzești, scrie: „Aici zace cinstitul și răposatul capul creștinului Mihail Marele Voievod, ce a fost Domn Țării Rumânești și Ardealului și Moldovei: cinstitul trup zace în câmpia Tordei.”

Miron Costin: „Și așa s-au plătit lui Mihai-vodă slujbele ce-au făcutu nemților.”

Lângă copia Milliarium roman se află poșta din Turda, de unde am luat informații cum să ajungem la Aleea Obelisului ce duce la mormântul Întâiului Reunificator al neamului românesc, am ajuns, din indicator în indicator, într-un parc bătrân ce are o alee ce ne duce la mormântul viteazului domn al unirii din 1598 – 1601. Aici, la început, Doamna Stanca, soția viteazului domnitor, cu învoirea principelui Transilvaniei, a ridicat o capelă în stil bizantin pe care, bineînțeles, ungurii au distrus-o în timp. Ca să ferească mormântul de profanările la care se dădeau ungurii în timpul dualismului, preotul greco-catolic Vasile Moldovan din Sânmihaiul a cumpărat tot locul unde se afla mormântul și l-a însemnat cu o cruce simplă de lemn. Așa l-a văzut Regele Ferdinand și Regina Maria când, după 1918, au venit să se închine la mormântul Întâiului Reunificator al națiunii române. La sugestia lor, Comitetul Femeilor Române din Turda a așezat pe mormânt o măreață troiță de lemn, frumos lucrată, ce avea trei firide cu trei cruci, reprezentând cele trei țări românești Țara Românească, Ardealul și Moldova și inscripția „Aici a fost răpus marele voievod Mihai Viteazul la 9 august 1601”. Troița a stat aici până în 1977 când în locul ei s-a ridicat Obeliscul Unirii a sculptorului Marius Butunoiu, care a avut ideea să aibă înălțimea de 1601 centimetri și să aibă trei laturi reprezentând cele trei provincii unite. Lespedea mormântului din marmură albă are inscripția „Aici odihnește Mihai Viteazul, 1593-1601, Domn al Țării Românești, al Ardealului și a toată Țara Moldovei.”

Am fost impresionați de când am ajuns în parcare, unde am văzut mașini din diferite județe ale României, cu pelerini ca noi, veniți să aprindă luminări, să vadă și să afle adevărul istoric, să se închine. Lângă Obeliscul Întâiului Reunificator se află noua Mănăstire Mihai Vodă ce are o biserică la fel cu cea ridicată de Domnul Mihai în București.

Sunt Român!

-Domnule profesor ION COJA, aş vrea să vă pun o întrebare: de ce sunteţi mândru ca român? Zilele acestea la toate televiziunile s-a auzit această declaraţie: sunt mândru că sunt român! Unii au şi explicat de ce! Fiecare cum s-a priceput! Aş vrea să aud şi răspunsul dumneavoastră! De ce sunteţi mândru că sunteţi român, dumneavoastră care vă recunoaşteţi public ca naţionalist? Un naţionalist practicant, dacă mă pot exprima aşa!

– M-am gândit de mai multe ori la resorturile naţionalismului meu, la împrejurările care m-au format ca naţionalist. Sunt mai multe! Dar cred că pot identifica o cauză, cea mai adâncă. Care nu ţine de nicio condiţionare externă fiinţei mele: familie, educaţie, experienţe, pilde, modele umane... Au avut rolul lor fiecare, dar nu rolul cel mai profund, decisiv. La vârsta mea cred că am ajuns să mă cunosc destul de bine şi să vorbesc în cunoştinţă de cauză. Iar această...cauză cred că este înăscută! Ca să mă înţelegi, mă voi referi la liturghie, la „fericirile” evocate de textul sacru: „fericiţi cei însetaţi după dreptate!” De fiecare dată mă simt vizat de această incantaţie minunată. Da, am această înclinare, să fac dreptate, să sufăr când nu se face dreptate şi să nu accept nedreptatea, să iau atitudine şi chiar să acţionez, să făptuiesc împotriva nedreptăţii, a injustiţiei. Chiar şi atunci când un asemenea gest mă costă! Āsta mi-s!...

Când n-am tăcut, de nenumărate ori, înainte de 1990, şi am protestat, prin texte scrise sau rostite în public sau prin memorii adresate guvernurilor comuniste, la un moment dat m-am explicat: „eu nu i-am tăcut la tata, doar n-o să tac în faţa ăstora!” Āştia fiind politrucii bolşevici, impostorii de dinainte de 1990! După 1990, incompetenţa şi imposibilitatea s-au generalizat, au devenit regula de funcţionare a societăţii româneşti. Eu, ca român, sunt mândru că în primele zile de televiziune liberă, când veneau la TV oameni de pe stradă să-şi spună oful, doleanţele, românii nu cereau nici libertate, nici democraţie: cuvântul cel mai des folosit a fost COMPETENŢĂ! Dorinţa cea mai puternică în decembrie 1989 a fost întronarea competenţei, înlăturarea incompetenţei impostorilor!... Era cea mai legitimă şi mai deşteaptă revendicare: împotriva prostiei! A proştilor, să nu mai ajungă în fruntea bucatelor!

Evident, românii de rang mediu, obișnuiţi, se arătau a fi oameni deştepti! Reproşau comunismului promovarea incompetenţelor!... A fost parcă o ironie a soartei, a istoriei, ca după 1990 să avem parte de o clasă politică

întemeiată pe mediocritate şi incompetenţă ca principii de selecţie a elitelor politice. De aici şi marea frustrare pe care o trăiesc majoritatea românilor! Se văd daţi la o parte de indivizi inferiori, inculti, neşcoliţi, lipsiţi de simţul onoarei, al măsurii. După ce am avut preşedinţii de ţară pe care i-am avut – nişte neica nimeni!, nu mai zic de parlamentari, orice terchea-berchea se simte încurajat să aspire la orice funcţie, cu condiţia să intre în tagma hoţilor, să se preteze la hoţii şi la alte fărădelegi!... Ūşi dovedesc astfel stofa de politician!... Devin iniţiaţi în mafia infractorilor cu rang politic înalt!

– *V-aţi abătut de la subiect, mi se pare!*

– Da! Revin: Simţul dreptăţii se pare că este născut la unii oameni! Oamenii care suferă când asistă la o nedreptate. Cred că de aici porneşte naţionalismul meu, ataşamentul meu la „sărăcia şi nevoile neamului nostru!” În sensul că istoria noastră este un lung şirag de nedreptăţi, de lovituri ale soartei, ale istoriei, se zice. Din „setea de dreptate şi adevăr” provine naţionalismul meu. Românilor nu li s-a făcut dreptatea la care aveau dreptul! Başca minciunile despre români puse în circulaţie de persoane şi entităţi care ne-au vrut răul nouă românilor!... Au stat la pândă, să lovească, să ne fure când se ivea prilejul, să ne păgubească!

– *De unde această pornire la unii străini împotriva românilor?*

– Acesta este alt subiect, dar putem paşi mai departe stabilind că, în genere, antiromânismul nu se explică prin faptele noastre, care ar fi atras reacţia în legitimă apărare a celorlalţi. Noi, românii, nu am făcut victime printre cei cu care am venit în contact. Nu ne-am dus peste alţii să le luăm casa, pământul sau ţara. N-am agresat, ci am fost agresati! Cel mult am pedepsit, reacţionând la vexaţiile impuse nouă de alţii! Dar de cele mai multe ori nu am pedepsit, i-am lăsat pe agresori „în plata Domnului!” Unii români zic că nu am procedat bine, că îngăduinţa noastră i-a încurajat pe străini să continue, să nu se lase cu una, cu două de comportamentul lor duşmănos. Românul a răbdat ce a răbdat, dar când cuţitul a ajuns la os a mai reacţionat şi violent, năpraznic, pedepsitor!... Să ne întoarcem la...mine! Am ajuns să ţin partea românilor şi să mă simt solidar cu ai mei când s-au adunat în mintea mea dovezile tot mai numeroase privind nedreptăţile de care au avut parte în istorie, dar şi în evenimintele la care eram eu însumi martor!...

– *Puteţi da un exemplu?*

– Am simţit asta înainte de 1989, când Ceauşescu a decis plata datoriilor externe... Ūări ca Ungaria şi Polonia erau mult mai

îndatorate decât România, dar nimeni nu le-a băgat sula în coastă să-şi plătească datoriile, aşa cum au făcut cu noi, ameninţându-l pe Ceauşescu că ţara va fi declarată falită şi organismele internaţionale vor scoate la mezat bogăţiile ţării şi le vor acapara la preţuri subevaluate!... Perspectiva era sumbră rău! Puţini români şi-au dat seama. Ceauşescu a priceput cel mai bine cât de cinică era finanţa mondială! Era pe faţă anti-românească! Şi aşa a rămas şi după 1990! Am ajuns acum la mâna lor mai rău ca în anii 80!... La nedreptăţile altora, mai adaugă şi ghinionul, lipsa de noroc, nenorocul nostru, care a făcut să ratăm câteva ocazii de afirmare, de împlinire!... Se poate scrie o istorie a nenorocului românesc! Când te gândeşti, de pildă, la Dimitrie Cantemir, cel mai erudit domnitor român, care şi-a făcut cel mai greşit calcul politic, nu poţi să nu deplângi încrederea pe care a avut-o în Petru, în ruşi!... Dacă nu se aventura în tratatul cu ruşii, era foarte posibil ca să avem o domnie liniştită şi rodnică, pe plan cultural şi spiritual mai ales, a doi prinţi luminaţi cum nu mai erau alţii în Europa!... Şi cu ce ne-am ales? Cu martiriul Brâncovenilor şi exilul lui Cantemir, „încununat” cu inaugurarea domniilor fanariote!... În loc să beneficiem noi de o domnie lungă a lui Cantemir, au beneficiat ruşii de Cantemir! Şi câţi nu sunt românii care au „prestat” în folosul altor ţări, altor popoare! În cea mai bună tradiţie daco-tracă, a tracilor care „au făcut istorie pentru alţii”, după inspirata vorbă a lui Mircea Eliade!

– *Acesta ar fi un alt capitol pe care nu avem voie să-l ignorăm: contribuţia unor români la istoria altor popoare!*

– Sunt mulţi străini care au adus servicii culturii şi civilizaţiei româneşti! O recunoaştem cu inima deschisă şi se fac mereu demonstraţii în acest sens! Dar mult mai substanţială este contribuţia românilor la istoria altor popoare. Românii care au făcut istorie pentru ruşi!, iată un subiect încă necercetat propriu zis. Sau românii din sudul Dunării, care au făcut istorie pentru toate popoarele din Balcani. Scoate-i pe aromâni din istoria Greciei şi vezi ce mai rămâne!... Dar ce este mai trist este că aceste popoare, liderii lor, ascund această contribuţie, nu găsesc niciun prilej pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de români!... Dimpotrivă! Exemplul cel mai şocant fiind evreii, care ne acuză de holocaust în loc să-şi arate recunoştinţa faţă de guvernării din acea vreme, faţă de Ion Antonescuţi, faţă de poporul român. Desigur, gestul lui Filderman, „cel mai important evreu din Europa”, materializat prin aşa zisul său testament, un text minunat, mai contrabalansează abjecţia acelor evrei care ne acuză de genocid! Tocmai pe noi, românii! Care am fost aşa

de îngăduitori şi de generoşi cu ei şi cu toată lumea! Ce nedreptate poate fi mai mare?! O să-i bată Dumnezeu pe evrei pentru această infamie! Şi nu mă bucură deloc acest gând! Această convingere! O să-i bată Dumnezeu!

– *Vorbeaţi de nenorocul nostru. Puteţi da un exemplu?*

– Păi ce s-a întâmplat în decembrie 1989 şi după 1990 poate fi interpretat în primul rând în acest fel!... Dar exemplul cel mai concludent este, după mine, regele poltron Carol al II-lea, figura cea mai sinistră din istoria noastră. Nu trebuia să ajungă rege! Nu merita nici să se nască!... A fost asasinul celei mai frumoase generaţii de patrioţi!... A lipsit atât de puţin ca să nu ajungă în postura de suveran!... Culmea este că un patriot ca Iuliu Maniu i-a netezit calea... Tandemul Carol – Mihai este un capitol din Istoria nenorocului Românesc. Capitolul cel mai dureros!... Nu m-am putut împiedica să mă gândesc ce ar fi ajuns România fără domnia lui Carol al II-lea! A avut un frate, prinţul Nicolae, care ar fi ajuns rege dacă aveam noi puţin noroc, şi ar fi fost un rege ataşat de neam şi responsabil pentru faptele sale. Nu ca Carol sau Mihai! Dar „n-a fost să fie”! Cunoşti vorba aceasta: n-a fost să fie?!

– *Da, a circulat în cercurile naţionaliste din interbelic, ca expresie a conştiinţei nenorocului nostru. Am întâlnit-o la Mircea Vulcănescu, printre alţii.*

– E o nedreptate tragică de fiecare dată când n-a fost să fie! Când am ratat ceva care ni se cuvenea pe drept cuvânt! Iar asta s-a întâmplat de atâtea ori!... Eu am văzut această nedreptate şi în situaţii mai mărunte! Cazul lui Nicolae Dobrin, cel mai mare fotbalist din lume la vremea sa, care n-a avut parte de o recunoaştere meritată printre altele şi din cauza invidiei care l-a înconjurat. Am suferit căineşte când la Mexic Dobrin n-a prins echipa naţională din pricina unui antrenor mediocru... Nenorocul nostru a fost nimicnicia unui românaş de-al nostru!... Că veni vorba de fotbal, de sport, aţi remarcat de câte ori arbitrii internaţionali au fost incorecţi cu noi?...

– *Şi mândria că sunteţi român de unde o aveţi? Ce îndreptăţire îi găsiţi?*

– În primul rând sunt mândru de mine!... Până la această vârstă nu am trădat şi nu am vîndut pe nimeni! Nu am minţit pe nimeni! Sunt mândru de părinţii mei, de fraţii mei, de copiii mei!... De neamul meu! De prietenii şi colegii mei. Mulţi dintre ei oameni de caracter, de cuvînt, niciun infractor printre ei! Mă revăd cu mare drag cu fiecare dintre ei!... Iar dacă mă gândesc la neamul meu cel românesc, am în vedere câteva situaţii când viaţa, istoria, i-a pus pe români la linia de start cu alte neamuri

şi a instituit un „concurş” neştiut, de care s-a aflat mai târziu! Aşa a fost la sfârşitul celor două războaie mondiale, mai ales al doilea, când s-a aflat cum s-a purtat fiecare armată cu prizonierii săi!... Nicio armată nu s-a ridicat la nivelul omeniei româneşti arătată faţă de adversarul ajuns la mila ta! Nu întâmplător cuvîntul OMENIE nu are echivalent în alte limbi!... În acelaşi sens pledează şi felul cum a fost guvernată Transnistria, unde am fost armată de ocupaţie!... Stalin însuşi a fost capabil să recunoască meritele românilor în comportamentul faţă de populaţia civilă!

– *Sau Ungaria, Budapesta ocupată de români!... Ce capitol glorios!*

– În această ordine de idei e bine să cunoască tot românul câteva poveşti frumoase şi adevărate despre caracterul românilor, comparat cu al altora!... Am mai pomenit de Transnistria! Aceasta a fost încredinţată de nemţi să fie administrată de români! Pe teritoriul sovietic ocupat de germani şi coaliţia Axei au mai fost câteva asemenea guvernăminte, conduse de un guvernator. Au fost cu totul 11 guvernatori care au administrat teritoriul ocupat al Uniunii Sovietice. La sfârşitul războiului, din ordinul expres al lui Stalin, toţi aceşti guvernatori au fost arestaţi şi aduşi în faţa poporului, să fie judecaţi de cei pe care i-au guvernat, cu consensul că dacă se va găsi o singură persoană care să reclame un abuz, o fărădelege săvârşită de acel guverner, să fie spânzurat în faţa poporului. Procesele acestea s-au ținut în piaţa publică, cu spânzurătoarea montată deja, iar la sfârşitul dezbaterilor 10 dintre guvernatori au fost ridicaţi în ştreang, găsiţi vinovaţi de abuzuri faţă de populaţia civilă!... Unul singur a fost scutit de această cinste şi declarat nevinovat. Nimeni nu-i reproşase nimic! Iar acela a fost guvernatorul român al Transnistriei, profesorul George Alexianu!...

– *Ne oprim aici, deocamdată. O să reluăm discuţia noastră întrebându-vă care este răspunsul cel mai potrivit când un român este întrebat ce fel de ţară şi de popor este cea din care provine. Românii care trăiesc în străinătate au nevoie de toate variantele de răspuns la această întrebare.*

– Excelentă propunere! Am o mulţime de răspunsuri care să-i facă pe români să privească cu fruntea sus în jurul lor!

A consemnat Petre Burlacu

Confirmarea europeană vs. reconfirmarea... „sadovistă”

Cezar Adonis
Mihalache

Se ține fudulă „tântica” Dăncilă! Păi’, nu a învățat ea lecția de la șeful de partid?!... Stai cuminte, nu ridici privirea, nici vocea... Că vine momentul în care o să te iaăștia și de intelectuală. Vor nu vor! Și dacă se încăpățânează să nu te vrea, dăm noi un OUG de studiu obligatoriu în școli. Din operele tovarășei. De la abecedar la licența politică... petrolistă!

Deja se simte că Veorica și-a mai strecurat o pernă sub șezut. Să pară că e la nivelul nostru. Grav va fi însă când o să-și pună de-a dreptul înălțătoare. Atunci să te ții! Că o să se creadă, nu doar isteată, înțeleaptă, o deșteaptă nerecunoscută pe linie de țară, dar o să impună și obligația recunoașterii istețimii ei de către norod. Că se vor trezi destui, din ăia „intelectuali” (dar nu obligatoriu și deștepți...) să o prezinte cu nivel patriotic de istețime. Poate mai sărmană cu duhul, dar implicată. Doar am înălțat noi ode post-de-

cembriste pentru pingelele de cizmar! Om trage și de șireturile de croitoreasă ale tânticii din Videle, nu?!... Ba, pe la colțuri de facebook și alte medii virtuale au apărut deja „sadoviști” de aclamare. Și numai mâine nu o să vezi frânturi din „gândirea” tovarășei pe post de opere alese...

Sunt deja destui intelectuali care încropesc presupuse dovezi ale necesității, ce să mai vorbim!, ale nevoii stringente, de o avea pe Dăncilă aici și acum! Cu noi, pentru ei! Că așa se jură „sadoviștii”: nu contează că e agramată și ‘telectual-nonfuncțională, că reprezintă doar o însumare de liniuțe și bastonașe, nici măcar faptul că nu gândește. Pentru că știe să execute. Și chiar de noi nu o vrem,ăștia o vor!

Acum va urma episodul de impunere a impertinenței. A indicațiilor, „învățăturilor” și tezelor tovarășei. Și, cel mai trist, din cuvintele ei nememorabile, dacă stăm tot așa de impasibili, vor faceăștia pancarte de regim.

Intelectualii „rasați” tac.... Tac și ăia luați pe

persoană de președinte și îmbuibaiți la vremea lor cu sinecuri. Nici unul nu ridică vocea. Nici unul nu pune degetul pe rana deschisă de tanti Veorica în sufletul limbii române. Și nu este vorba doar de faptul că nu au curaj. Dar așteaptă să vadă cum se așează vântul schimbării. Pândesc momentul în care țățismul va deveni general acceptat și atunci vor ieși și ei la lumină. Nu pentru a o critica (iar dacă nu o fac acum, mai târziu oricum nu va mai conta), ci pentru a-și avansa disponibilitatea de „consultanță”.

Acum s-a mai aruncat o piatră în capul bunului simț... Nu curge sânge (și chiar dacă ar curge, tot nu ne revoltăm, nu?...), așa că impostura poate căpăta alte haine.

Tanti Veorica eu-ropenista a vorbit în locul intelectualilor. A doua savantă a somnului rațiunii noastre a glăsuțit despre lucruri pe care nici măcar nu ar fi avut căderea să le șoptească. Cu muc de opincară și sfârc de vlădică a trasat linia punerii în evidență a valorilor noastre.

Doar că fățarnicia nu poate fi mascată de vorbe. Mai ales când este rostită de pe buzele ei. Dacă ar fi găsit un intelectual să spună, în numele ei, aceste vorbe (țării dar, mai ales, Europei), poate ar fi avut un rost. Dar așa, să vezi mototolite de gura ei cuvinte alese, care până mai ieri o dureau (!) în neînțelegerea lor, precum „bogăția culturală”, falsitatea, obrăznicia, impostura se transformă într-o intrigă, nu a prostului gust, ci a nesimțirii de partid impusă ca politică de stat.

Măcar spilcuiau un pic mesajul duduii. Nu să-i „arătăm” bătrânei doamne „bogăția noastră culturală și intelectuală”, că sună atât de egoist, ci să împărțăm cu ea ceea ce avem noi! Dar acesta este exact conturul de mesaj dorit. Fluturăm aroganțe vreme de șase luni și apoi capul la cutie în fața Europei, dar cu o aroganță exponențială în fața țării. Că dacă va fi „condus” tantica Veorica juma’ de an Europa, cine va mai cuteza să-i pună la îndoială capacitatea de a fărâma printre abecedare o țară,

nu?!

Aroganța se citește și din mesajul europeanist pentru finalul de mandat. Căăștia, cum au primit tezele pe care trebuie să la aibă în mapă, așa le prezintă! De-a valma. Că nu-i duce mîntea să le ordoneze... Așadar, la sfârșit de mandat, tanti Veorica vrea ca Europa să ne reconfirme ca o voce puternică. Doar că, lipsește o etapă vitală: confirmarea. Că aia de „la răsărit” nu se pune! Iar preluarea (automată) a mandatului la șefia Consiliului UE nu înseamnă o confirmare a dibăciilor noastre diplomatice, pentru că nu am primit această șefie ca recunoaștere a valențelor noastre titulești, din păcate, ci pentru ca am ajuns într-o stație a parcursului european.

Și nu este meritul lui tanti Veorica, așa că, la sfârșit de mandat ar putea exista cel mult o confirmare a străduințelor și priceperii noastre. Nu o reconfirmare! Asta va veni poate de la „sadoviști”, funcție de cât de bine vor fi activat pe sub noi omuleții verzi...

A devenit România republică monarhică?!

Gheorghe
Funar

Prin două referendumuri naționale, din 8 decembrie 1991 și 18-19 octombrie 2003, Poporul Român a votat pentru republică. Aceasta este forma de guvernământ a Statului Român înscrisă în Constituție la articolul 1, alin.2. Mai mult, la articolul 152 din Constituție se precizează că dispoziția din Legea fundamentală referitoare la forma republicană de guvernământ nu poate forma obiectul revizurii. Este evident că prin Constituție se interzice, de fapt și de drept, orice revenire la monarhie în România. Se știe că, România a devenit republică de la 30 decembrie 1947. În aceea zi regele Mihai I, nesilit de nimeni și în bună înțelegere cu conducătorii Regimului comunist pe care el l-a instaurat în țara noastră de la 6 martie 1945, a abdicat de la tron pentru totdeauna, atât pentru el cât și pentru urmașii săi. Regele Mihai I a renunțat în favoarea Statului Român la toate proprietățile sale și ale Casei Regale, mulțumindu-se cu bunurile și valorile scoase din țară cu două trenuri (care aveau împreună peste 20 de vagoane) și cu renta viageră de 10.000 dolari pe lună, plătită de Regimul comunist.

La 71 de ani de la abolirea monarhiei în România, alogenii din conducerea țării noastre și din Parlament

au pus la cale și au reușit să reintroducă monarhia străină prin modificarea și completarea ilegală a Constituției! Scamatoria parlamentară a fost inițiată, la cererea așa-zisei Case Regale a României, de către deputați de la P.S.D. și A.L.D.E., iar în Senat a fost susținută prin vot de senatorii de la toate partidele internaționaliste. „Pentru ca să nu afle Poporul Român ce i se pregătește, inițiatorii Propunerii legislative privind înființarea instituției pentru promovarea valorilor naționale „Regele Mihai I” au trecut-o prin Camera Deputaților, prin aprobare tacită, fără dezbateri și fără vot, în data de 31 octombrie 2018. Apoi, în preajma Sărbătorilor de Crăciun, în ziua de 19 decembrie a.c., Senatul a votat legea prin care, cu încălcarea Constituției, s-a creat o bază instituțională pentru legalizarea Casei Regale și finanțarea ei din fonduri publice. Senatul României s-a obligat, prin lege, să finanțeze anual Casa Regală cu 860.000 de euro și să plătească salariile pentru 20 de slugi. Senatul a făcut abstracție de averea de peste 40 miliarde euro lăsată moștenire de fostul rege alogen Mihai I, inclusiv palatele, vilele, uriașele suprafețe de păduri și terenuri agricole dobândite pe calea așa-ziselor retrocedări. Pentru cea mai bogată cetățeană din țara noastră, autointitulata Custodele Coroanei României, Senatul a hotărât să-i înființeze o Casă Regală (botezată acum

Institutul „Regele Mihai I”) și să-i ofere o milă publică, respectiv: Palatul Elisabeta în folosință gratuită; aproape un milion de euro pentru anumite cheltuieli; 20 de angajați care au atribuții similare cu cele exercitate de Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Educației Naționale, Ministerul Culturii și Identității Naționale, Institutul Cultural Român, Academia Română etc. Pentru persoanele care, în ultimii cinci ani, au uzurpat calități oficiale, prin această lege l-i se conferă în mod netemeinic și ilegal, cu sfidarea Constituției, titlurile de Custodele Coroanei României și de Altețe Regale. Dar, aceste persoane nu s-au născut în România, în nicio familie regală, nu au făcut parte din fosta Casă Regală a României, nu au cunoscut și nu au promovat valorile naționale ale Poporului Român. Aproape toate aceste persoane nu au cetățenia română și nu cunosc Limba Română. Probabil că, se străduiesc să-l urmeze pe domnitorul și regele Carol I care nu a învățat Limba Română și care în perioada 1866-1914 a condus România cu ajutorul translatorilor. Doamna care se erijează în funcția de Custodele Coroanei României și căreia unii alogeni i se adresează cu „Majestatea voastră” au obținut cetățenia română în urmă cu câțiva ani dar este de notorietate că și în prezent citește greu în Limba Română. „După decesul anunțat abia pe 5 decembrie

2017 al fostului rege Mihai I, doamna alogenă Margarita de Hohenzollern și partenerul ei, alogenul Radu Duda, nu au părăsit Palatul Elisabeta din București unde au locuit și locuiesc fără forme legale. Prin această lege sunt legalizați ilegalii din acest imobil care, prin Hotărârea de Guvern nr.478 din 12 aprilie 2006, este destinat ca locuință pentru foștii șefi de stat. Curtea Constituțională a României, prin mai multe decizii a stabilit că este neconstituțională orice lege care a fost adoptată pentru o singură persoană juridică sau persoană fizică. Prevederile Constituției României și deciziile Curții Constituționale au fost sfidate de inițiatorii propunerii legislative pentru înființarea unei singure instituții care să mascheze introducerea ilegală a monarhiei în Republica România. Conform legii votată recent în Senat (cu 76 de voturi pentru, 5 împotriva și 14 abțineri), s-au stabilit pentru Custodele Coroanei României următoarele: se situează pe aceeași poziție în Statul Român cu Președintele României, dar are atribuții mai puține; beneficiază gratuit de Palatul Elisabeta din București; poate folosi fără plata vreunei chirii și cu prioritate următoarele spații din Palatul Regal de pe Calea Victoriei din București: Sufrageria Regală, Scara Voievozilor și Sala Tronului; promovează simbolurile „istorice naționale ale suveranității și identității naționale”; are siglă proprie,

sigiliu și poate aproba, arbora și folosi un steag propriu, cu avizul consultativ al Comisiei Naționale de Heraldică; colaborează cu Președintele României, Ministerul Afacerilor Externe, Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Culturii și Identității Naționale, Institutul Cultural Român, Arhivele Naționale, cu alte ministere și instituții guvernamentale etc.; primește anual din Bugetul de Stat subvenții care nu pot fi mai mici de 4.000.000 lei; acceptă suplimentarea bugetului anual cu ocazia rectificărilor bugetare; propune pe directorul pe viață al Institutului (probabil Alteța Sa Regală Radu Duda, Principe Consort, general (r) al Armatei Române etc.) care este desemnat potrivit „Normelor Fundamentale ale Familiei Regale”, iar avizul Comisiei pentru cultură și media a Senatului este consultativ; numește pe membrii Consiliului de Coroană sau „de onoare format din maxim 9 membri”; ședințele Consiliului sunt prezidate de directorul numit de Majestatea Sa; trimite Biroului Permanent al Senatului, în scop de informare, „un raport scris anual de activitate”. Partidele politice, fundațiilor, ligile și organizațiilor cultural-patriotice trebuie să-i determine pe cei în drept să se adreseze Curții Constituționale pentru a se constata neconstituționalitatea legii privind înființarea instituției pentru promovarea valorilor naționale „Regele Mihai I”.